

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 marca 2015 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanej M. B. kwoty 9.232,69 zł z tytułu niespłaconej należności głównej wynikającej z zawartej umowy o korzystanie z karty kredytowej. Ponadto powód wniósł o zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda podniósł, iż roszczenie wynika z zawartej z pozwaną umowy o korzystanie z karty kredytowej nr (...) z dnia 26 kwietnia 2011 roku. Roszczenie potwierdza wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 3 marca 2015 roku nr (...) (pozew – kk. 2-3).

Nakazem zapłaty z dnia 20 marca 2015 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e (...) uwzględniono w całości żądanie pozwu (nakaz zapłaty k. 5).

Pozwana w dniu 22 kwietnia 2015 roku złożyła sprzeciw, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, iż karta kredytowa jest od ponad roku zablokowana, została ona jej na siłę wyrobiona przy podpisywaniu umowy kredytowej. Karta została ubezpieczona od zdarzeń losowych, a takie miało miejsce u pozwanej – dochody zmalały z uwagi na zaległość w zapłacie czynszu. Pozwana spłaca w miarę możliwości zadłużenie. Pomimo zwracania się do powoda o przesłanie historii rozliczeń, nie otrzymała takiego dokumentu. Pozwana wniosła o uchylenie nakazu i rozłożenie zaległości na raty (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 6).

Postanowieniem z dnia 8 maja 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie (postanowienie – k. 11).

W odpowiedzi na sprzeciw, w piśmie z dnia 18 września 2015 roku (data prezentaty) powód ograniczył powództwo o kwotę dokonanych przez pozwaną w dniach 7 kwietnia 2015 roku, 22 kwietnia 2015 roku, 15 maja 2015 roku oraz 4 września 2015 roku wpłat tj. O kwotę 1800 zł i cofnął pozew w tym zakresie, zaś w pozostałym zakresie tj. w kwocie 7.432,69 zł podtrzymał powództwo. Powód podniósł dalej, iż należy zaznaczyć, że pozwana nie kwestionuje faktu zawarcia z powodem umowy o korzystanie z karty kredytowej. Jedynym jej zarzutem przeciwko żądaniu powoda jest trudna sytuacja majątkowa. Nie ulega wątpliwości, iż pozwana uznaje zadłużenie, nie kwestionuje bowiem jego zasadności. Okoliczność, iż pozwana znajduje się w trudnej sytuacji majątkowej pozostaje bez znaczenia dla oceny zasadności roszczenia objętego pozwem. Trudności finansowe nie mogą zwalniać pozwanej z obowiązku spełnienia świadczenia, a wniosek o rozłożenie zobowiązania na raty jest zbyt późny (odpowiedź na sprzeciw – k. 17 -18).

Do momentu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 31 lipca 2009 r. zgodnie z art. 124 ustawy Prawo Bankowe oraz w trybie ustawy Kodeks spółek handlowych – dalej k.s.h. (Dz. U. 2000 r. Nr 94, poz. 1037 ze zm.) połączył się z (...) Bank S.A. z siedzibą w L.. Wskutek niniejszego połączenia nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. jako banku przejmowanego na rzecz (...) Bank (...) S.A. jako banku przejmującego. Zgodnie z art. 494 k.s.h. (...) Bank (...) S.A. jako podmiot przejmujący wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanego (...) Bank S.A. z siedzibą w L..

W dniu 26 marca 2011 roku została zawarta pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., a M. B. umowa Nr (...) o korzystanie z karty kredytowej.

Zgodnie z powyższą umową limit kredytowy pozwanej wynosił 12.000 zł Stosownie do pkt 2 umowy operacje dokonane z użyciem karty oraz opłaty i prowizje z nich wynikające obciążają rachunek spłat w terminach określonych w

regulaminie. Posiadacz karty głównej zobowiązuje się do dokonania spłaty zadłużenia na zasadach określonych w umowie na rachunek spłat określony w umowie (pkt 3).

Również w dniu 26 marca 2011 roku pozwana M. B. złożyła oświadczenie o poddaniu się egzekucji na podstawie, którego w zakresie swoich zobowiązań wynikających z zawartej z (...) Bank (...) S.A. umowy o korzystanie z karty kredytowej poddała się na rzecz Banku egzekucji w trybie art. 97 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (oświadczenie – k. 69).

W dniu 29 kwietnia 2011 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zmienił nazwę na (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Wobec niewywiązywania się przez pozwaną M. B. z warunków spłaty zadłużenia określonych w umowie, powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych Nr (...), w którym (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. stwierdza, że pozwana jest zobowiązana zapłacić powodowi według stanu na dzień 3 marca 2015 roku kwotę w wysokości 9232,69 zł (wyciąg z ksiąg banku – k. 33).

Pozwana po wniesieniu pozwu dokonała na rzecz powoda wpłat: w dniu 7 kwietnia 2015 roku na kwotę 400 zł, w dniu 22 kwietnia 2015 roku na kwotę 500 zł, w dniu 15 maja 2015 roku na kwotę 500 zł oraz w dniu 4 września 2015 roku na kwotę 400 zł (bezsporne).

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, których autentyczność nie była w toku postępowania podważana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Zaciągnięcie zobowiązania na karcie kredytowej jest równoznaczne z zwracaniem kredytu konsumenckiego, którego warunki określa ustawa z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z dnia 18 września 2001 r.).

Zgodnie z brzmieniem art. 2 ust 1. wspomnianej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci.

W niniejszej sprawie pozwana M. B. zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę karty kredytowej, a następnie w ramach powyższej umowy pozwana zaciągnęła kredyt w wysokości 12 zł. W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwana sama przyznała, iż niewywiązywała się z regulowania płatności za kartę kredytową, co wynikało z jej przejściowych trudności finansowych. Pozwana podniosła, iż karta kredytowa została jej wyrobiona do zawartej umowy kredytu, gdyż był to warunek jego otrzymania. Nie ma to jednak znaczenia w niniejszym postępowaniu, gdyż dalej pozwana sama przyznała, iż z karty tej korzystała. Zgodnie zaś z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Na podstawie powyższego przepisu Sąd uznał, iż roszczenie powoda wobec pozwanej zostało wykazane. Ponadto pozwana podniosła, iż karta była ubezpieczona na wypadek choroby, w żaden sposób jednakże pozwana nie wykazała by zaistniało zdarzenie, które powoduje powstanie po stronie ubezpieczającego obowiązku spełnienia świadczenia określonego w umowie. Abstrahując jednak od powyższego umowa ubezpieczenia łączy pozwaną i ubezpieczyciela, nie zaś podmiot trzeci jakim jest bank.

Wysokość należnej kwoty roszczenia głównego w sposób jednoznaczny wynikała z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, w szczególności z bankowego tytułu egzekucyjnego i w związku z tym nie wzbudziła żadnych wątpliwości Sądu. Należy wskazać, iż wyciąg z ksiąg bankowych jest dokumentem urzędowym, a tym samym jest wystarczającym dowodem na wykazanie wysokości roszczenia.

Pozwana nie kwestionowała istnienia po stronie powodowej roszczenia, zakwestionowała natomiast wysokość powołując się na dokonane przez nią wpłaty. W tym miejscu wskazać należy, że pozwany ograniczył pozew o dokonane wpłaty - kwotę 1.800 zł i w tym zakresie cofnął pozew. Sama pozwana nie wykazała zaś ani zeznaniami ani też w szczególności przedłożonymi dokumentami, że dokonała innych wpłat niż te, które przedstawił powód cofając częściowo roszczenie. Dodatkowo wskazać należy, że pozwana w toku całego procesu nie kwestionowała istnienia zadłużenia z tytułu korzystania z karty i potwierdziła jego istnienie *expressis verbis* na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku. Fakt, że wniosła o rozłożenie świadczenia na raty, a takie żądanie konsekwentnie składała i podtrzymywała, wskazuje na to, że *de facto* nie ma wątpliwości do istnienia zobowiązania względem powoda, ani też co do jego wysokości.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał roszczenie powoda za wykazane w stopniu dostatecznym i uwzględnił powództwo w zmodyfikowanym zakresie.

Z uwagi na to, że powód częściowo cofnął powództwo, zaś pozwana wyraziła na rozprawie zgodę na częściowe cofnięcie powództwa na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. uznając, iż cofnięcie pozwu jest dopuszczalne i nie zmierza do obejścia prawa, Sąd umorzył postępowanie.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o rozłożenie na raty jako niezasadny. Stosownie do treści art. 320 k.p.c. Sąd może rozłożyć na raty zasądzone świadczenie w wypadkach szczególnie uzasadnionych, a zdaniem Sądu tutaj taka nie występuje. Pozwana utrzymuje się wprawdzie z niewysokiej emerytury, jednakże czerpie dochody z wynajmu dwóch lokali. Ponadto pozwana jest właścicielem nieruchomości położonej w W. na ul. (...). W tym stanie rzeczy nie sposób było uznać, że zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające rozłożenie świadczenia na raty.

Sąd orzekł o kosztach na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i obciążył nimi pozwaną. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić stronie wygrywającej koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwana przegrała proces w całości, a więc jest zobowiązana zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania. Na zasądzoną kwotę 1.333 złotych składa się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego ustalone na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.: Dz. U. z 2013 roku poz. 490 ze zm.) w wysokości 1.200 złotych, opłata sadowa od pozwu wysokości 30 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Orzeczenie w punkcie IV Sąd wydał na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przywołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.